

Pachové stopy

Při hodnocení výsledků porovnání pachových stop je třeba vzít v úvahu i možnost přenosu pachové stopy, když věc, z níž pach pochází, může být užívána jinou osobou, dostat se určitým způsobem na místo činu anebo může dojít jiným způsobem k přenesení pachu. Pokud pak jde o provádění výsledků pachového porovnání jako důkazu, v úvahu pak při něm přichází i účast obhájce nebo státního zástupce, popř. i soudce. V rámci přípravného řízení či při projednání věci před soudem lze pak jako svědky vyslechnout technika, který zajišťoval otisk pachové stopy, resp. technika, který prováděl odběr srovnávací pachové stopy, popř. i vyšetřovatele, který k těmto úkonům vydal pokyn.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 439/2008, ze dne 14.5.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání podaném O. T., proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, sp. zn. 13 To 556/2006 ze dne 1. 3. 2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 3 T 92/2005, tak, že podle § 265k odst. 1 trestního řádu se rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, sp. zn. 13 To 556/2006 ze dne 1. 3. 2007 v části týkající se výlučně O. T. zrušuje. Podle § 265k odst. 2 trestního řádu se zrušují také všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 trestního řádu se Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 92/2005 ze dne 20. 6. 2006 byl dovolatel (společně s ostatními obviněnými) pod body 5, 6, 10-15, 23, 30, 31, 43, 46, 50, 65, 68-70, 72, 74, 77, 81-83, 99 100, 112, 117-119, 123, 124, 133, 134, 136, 137, 139-141, 145, 153-156, 277 uznán vinným trestnými činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákona (dále jen tr. zák.), porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 tr. zák. a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., když příslušný skutkový děj je podrobně popsán ve výrokové části citovaného rozsudku. Za uvedené trestné činy byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu (dále jen tr. ř.) bylo rozhodnuto o uplatněných nárocích na náhradu škody.

V předmětné věci podal O. T., jakož i další spoluobvinění, odvolání, o kterých rozhodl Krajský soud v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích rozsudkem sp. zn. 13 To 556/2006 ze dne 1. 3. 2007 tak, že i z podnětu odvolání podaného O. T. podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině skutky pod body 1-286 a pod bodem 288, ve výrocích o trestech a částečně ve výroku o náhradě škody. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že O. T. uznal vinným skutkem pod bodem 43, a to trestnými činy krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 tr. zák. Za tyto trestné činy mu uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu podmíněně odložil na zkušební dobu tří roků. Ohledně obviněného J. A. byla věc vrácena okresnímu soudu. Podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil O. T. i další uvedené obviněné obžaloby ze skutků v citovaném výroku přesně vyjmenovaných.

Proti shora citovanému rozsudku odvolacího soudu podal O. T. dovolání, a to včas, prostřednictvím své obhájkyne a za splnění i všech dalších, pro podání dovolání zákonem vyžadovaných náležitostí,

když za dovolací důvod označil ten, který je uveden v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V rámci takto uplatněného důvodu uvedl, že byl uznán pod bodem č. 43 citovaného rozsudku odvolacího soudu vinným danými trestnými činy pouze na základě pachových stop zajištěných na místě činu. K těmto však chybí ve spisu podrobnější údaje, protokol o jejich zajištění je nedostatečný. Není zřejmé, z čeho, jak a kdy byly na místě činu stopy sejmuty. Dále není jasné, kdy a jak došlo k sejmutí stopy z něho a není zřejmý ani průběh provádění důkazu pachovou stopou, zejména není známo, kolikrát se pokus opakoval, zda byl úspěšný a zda byly splněny další nutné podmínky k jeho provedení jako důkazu. Na návrh dovolatele nedošlo u soudu k provedení důkazu výsledkem kynologa provádějícího zajištění stop ani k vyhotovení znaleckého posudku z oboru kynologie. K tomu poukázal na přílohu týkající se zkoumání pachových stop publikovanou Nejvyšším státním zastupitelstvím, z níž plyne, že při hodnocení výsledků je třeba vzít v úvahu i možnost přenosu pachové stopy tak, že věc, z níž pach pochází, může být užívána jinou osobou, dostane se určitým způsobem na místo činu anebo dojde jiným způsobem k přenesení pachu. Ani kladný výsledek porovnání pachových stop nezaručuje, že určitá osoba spáchala trestný čin, jen to, že se dostala do kontaktu s předmětem, z něhož byla sejmuta, pokud nenastal případně její přenos. Je tedy přesvědčen, že ani odůvodnění rozsudku neobsahuje náležitý rozbor jednotlivých důkazů a že soud libovolně usuzoval a tvořil závěry pouze na základě vnitřního přesvědčení. Poukázal také na to, že ze stejného činu byli dva další obvinění obžaloby zproštěni. Dovolatel má zato, že soud nehodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. všechny okolnosti případu zvláště ani v jejich souhrnu, a to ani relevantnost každého důkazu z toho hlediska, zda se neodchyluje od skutečností nad vší míru průkazných a těch, které jsou postaveny na domněnkách, kdy se někdo někde měl pohybovat a v té době tam došlo ke spáchání trestného činu. Soud se nezabýval ani jeho motivem pro spáchání daných trestných činů. Poukázal dále na to, že z popisu skutku plyne, že se ho měl dopustit společně s obviněným K., ale soud neaplikoval § 9 odst. 2 tr. zák. Bez bližšího vysvětlení připojil nakonec poznámku, že k naplnění trestní odpovědnosti za následek nestačí tento jen způsobit, ale je nutno jej také zavinit. Na závěr navrhl, aby Nejvyšší soud ČR (dále jen Nejvyšší soud) podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 1. 3. 2007, sp. zn. 13 To 556/2006, a aby přikázal jmenovanému soudu věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout, popř. aby postupoval dle § 265m tr. ř. a ve věci sám rozhodl tak, že dovolatele zproští viny.

K podanému dovolání se písemně vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství České republiky (dále jen státní zástupkyně). Ve svém vyjádření uvedla, že dovolatel převážně ve své argumentaci brojí proti pochybením procesním ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř., což neodpovídá požadavku na kvalifikovaný způsob odůvodnění použitého dovolacího důvodu. Jím se nelze domáhat ani toho, aby ve výroku o vině bylo vyjádřeno právním označením spolupachatelství, neboť toto není samostatnou formou trestného činu, což se projevuje tím, že není zmíněno v § 89 odst. 1 tr. zák. a tím, že v § 9 odst. 2 tr. zák. je trestní odpovědnost spolupachatele vymezena tak, jako by trestný čin spáchal sám. Zvolený dovolací důvod je právně relevantně naplněn námitkou, že popis skutku ad 43/ postrádá subjektivní stránku trestného činu krádeže. Obviněnému však nelze přisvědčit, protože ve skutkové větě výroku o vině rozsudku odvolacího soudu jsou rozhodné okolnosti popsány tak, že zcela jasně vystihují, že jednáním obviněného byly naplněny všechny znaky skutkových podstat trestných činů, jimiž byl uznán vinným, tj. i jejich subjektivní stránka. Má zato, že skutek je ve skutkové části výroku o vině popsán tak, že je patrné, že soud jednotlivé činnosti objektivně i subjektivně považoval za složku zjištěného děje, který směřoval k cíli relevantnímu z pohledu trestního práva, úmyslnému zmocnění se cizí věci za současného porušení domovní svobody, vniknutím za použití planžety do prostor užívaných k bydlení a způsobení škody na cizím majetku nikoliv nepatrné, že tedy jednání dovolatele je pokryto zaviněním popsáním v § 4 písm. a) tr. zák. Z napadeného rozhodnutí je pak dle státní zástupkyně zřejmé, že odvolací soud po zhodnocení provedených důkazů pečlivě hodnotil konkrétní skutková zjištění a pokud nebyla pro výrok o vině dostatečným podkladem, obviněného obžaloby zprostil. Ve svém rozhodnutí přitom vyložil, proč dovolatelovy námitky, pokud zpochybňoval metodu odebrání pachových stop a zjištění jejich shody,

jakož i procesní validitu dalších provedených důkazů, zejména obsahu telefonních hovorů zaznamenaných v době po jejich povolení soudem a údajů o provozu telefonních přístrojů, hodnotil jako neodůvodněné. Má tak zato, že nelze dospět k závěru, že mezi učiněnými skutkovými zjištěními a jejich následným hodnocením a právním posouzením jako trestných činů krádeže a porušování domovní svobody by existoval extrémní nesoulad. Dospěla k závěru, že dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné, neboť v podstatě jen opakuje námitky uplatněné již v odvolacím řízení, s nimiž se krajský soud dostatečně a správně vypořádala. Vzhledem k tomu navrhla, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání dle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Pro případ, že by Nejvyšší soud shledal podmínky pro jiné rozhodnutí, vyjádřila souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání dle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Na tomto místě je nutno připomenout, že dovolání je mimořádný opravný prostředek a jako takový ho lze podat jen a výlučně z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. Je tedy nezbytné vždy posoudit, zda uplatněný dovolací důvod v té které věci je právě tím, který je možno považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, kdy bez jeho existence nelze vůbec provést přezkum napadeného rozhodnutí. Důvod dovolání vymezený ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Poukazem na uvedený dovolací důvod se nelze v zásadě domáhat přezkoumání učiněných skutkových zjištění, pokud tato jsou takového druhu a rozsahu, že na jejich základě lze přijmout adekvátní právní závěry. Skutkový stav je tak při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny v souvislosti s provedeným dokazováním a následně právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

V dané věci namítl dovolatel, že za trestné činy byl odsouzen toliko na základě jednoho jediného důkazu, kterým byly na místě činu zajištěné pachové stopy. Těmi ovšem nebylo spolehlivě prokázáno, zda on se skutečně v době činu na místě trestné činnosti dopouštěl, neboť mohlo dojít i k přenosu pachové stopy. Soudy dále podle něj neaplikovaly § 9 odst. 2 tr. zák. týkající se spolupachatelství, když z popisu skutku plyne, že se ho měl dopustit spolu s obviněným K. Poznamenal rovněž, že k dovození trestní odpovědnosti je nutné následek nejen způsobit, ale také zavinit, aniž by tuto námitku blíže rozvedl. Dovolací soud námitky dovolatele hodnotil zčásti jako právně relevantní, když si je vědom, že přezkoumávání procesu získávání, provádění a hodnocení důkazů soudy prvního a druhého stupně, nepatří do výslovně zákonem stanovených dovolacích důvodů. V daném případě je ovšem nepochybné, že pochybení soudů, na která dovolatel poukázal, zakládají takové nedostatky v přijatých rozhodnutích, že se jimi zabýval i v rámci řízení o tomto mimořádném opravném prostředku a v dané věci dospěl k závěru, že je třeba dovolateli přisvědčit.

V projednávaném případě dovolací soud zjistil, že dovolatel byl ze spáchání daných trestných činů, kterých se měl dopustit jednáním popsaným v bodě č. 43 výroku o vině rozsudku soudu druhého stupně, uznán skutečně toliko na základě pachových stop, které byly příslušníky Policie České republiky zajištěny na místě činu. Tyto pachové stopy pak byly pomocí policejního psa srovnávány s pachy zajištěnými na osobě dovolatele, kdy došlo k jejich ztotožnění. Z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů však jednoznačně plyne, že toto byl jediný důkaz, který byl ohledně dovolatele a jím (údajně) spáchaného skutku pod č. 43 obstarán a proveden, když žádné jiné důkazy opatřeny nebyly. Konkrétně na str. 88-89 rozsudku soudu druhého stupně tento soud uvádí, že soud prvního stupně v řadě případů uznal obviněné ze spáchání i takových trestných činů, k nimž nebyly shromážděny žádné důkazy. V době, kdy měl být spáchán skutek pod č. 43 (dne 25. 6. 2001) navíc nebyly prováděny ani odposlechy telefonního provozu obviněných, neboť příkaz k jejich provádění byl vydán až dne 21. 9. 2001. Z této doby měly tedy soudy k dispozici pouze záznamy o uskutečněném telekomunikačním provozu, z nichž ale nebylo možné zjistit obsah telefonního hovoru nebo zprávy, ale dovodit jen to, kde se držitel telefonu v daném momentě pohyboval. Z tohoto dle odvolacího

soudu nelze však spolehlivě dovozovat, že se musel dopustit trestné činnosti právě na uvedených místech. Na str. 91 citovaného rozsudku pak k tomuto konkrétnímu skutku soud pouze rekapituluje, že v bytě poškozeného p. Š. byly nalezeny pachové stopy pocházející od obžalovaných T. a K. a že u obžalovaného K. šlo dokonce o shodu dvou nalezených pachových stop. Jestliže u ostatních skutků soud vždy takto rekapituloval, na základě jakých důkazů dospěl ke skutkovým zjištěním a závěrům o vině jednotlivých pachatelů, je evidentní, že právě k tomuto skutku neměl k dispozici žádné jiné důkazy, než právě jen pachové stopy, když navíc shoda ve více případech těchto stop byla zjištěna jen u spoluobviněného K., nikoli u dovolatele. Odvolací soud se pak také pouze s tímto jediným důkazem spokojil a po jeho vyhodnocení dospěl k závěru o vině dovolatele, pokud jde o skutek pod bodem č. 43.

Nutno dále podotknout, že v řízení před soudem prvního stupně byl dovolatel přitom odsouzen celkem za 45 skutků, k jeho odvolání pak byl ze spáchání 44 skutků zproštěn obžaloby pro nedostatek důkazů a odsouzen toliko za jediný (nyní projednávaný) skutek.

V této situaci je dle názoru dovolacího soudu také třeba poukázat na příslušnou judikaturu, dle níž není zpochybňována obecná věrohodnost samotného důkazu pachovou zkouškou (přestože tento důkaz v teorii i v praxi trestního řízení nebývá přijímán jednoznačně a bezvýhradně). Na základě tohoto důkazu je však možno pouze dospět k závěru, že osoba se v blíže neurčené době s největší pravděpodobností v místě činu (zde v bytě poškozeného) nacházela, nelze z něj však jednoznačně a bez důvodných pochybností dovodit, že právě tato osoba (dovolatel) se dopustila trestného činu, za který byla trestně stíhána a později i odsouzena. Takový důkaz zůstává stále důkazem toliko nepřímým, a to z důvodu spočívajícího v nemožnosti zjištěné poznatky jiným, kvalifikovaným způsobem přezkoumat (srov. I. ÚS 394/1997, II. ÚS 418/1999, 8 Tz 44/99). Takto se jedná o důkaz toliko podpůrný, který nemůže sám o sobě postačovat k tomu, aby byla na jeho základě jednoznačně dovozena vina pachatele, resp. aby pouze na základě něho v tomto směru bylo vydáno meritorní rozhodnutí. Předmětný důkaz nebyl tedy ani jedním z článků v řetězci nepřímých důkazů, které by svým obsahem podporoval a s nimiž by byl ve shodě, neboť žádné jiné (ani nepřímé) důkazy v dané věci soudy k dispozici neměly (viz shrnutí na str. 91 rozsudku soudu druhého stupně).

Dovolací soud dále poukazuje i na Stanovisko č. [10/1995](#) Sb. v. s. NSZ k využívání metody zkoumání pachových stop v přípravném řízení (dále jen stanovisko NSZ), v němž je řečeno, že při hodnocení výsledků porovnání pachových stop je třeba vzít v úvahu i možnost přenosu pachové stopy, když věc, z níž pach pochází, může být užívána jinou osobou, dostat se určitým způsobem na místo činu anebo může dojít jiným způsobem k přenesení pachu. Pokud pak jde o provádění výsledků pachového porovnání jako důkazu, ve stanovisku NSZ je řečeno, že při něm v úvahu přichází i účast obhájce nebo státního zástupce, popř. i soudce. V rámci přípravného řízení či při projednání věci před soudem lze pak jako svědky vyslechnout technika, který zajišťoval otisk pachové stopy, resp. technika, který prováděl odběr srovnávací pachové stopy, popř. i vyšetřovatele, který k těmto úkonům vydal pokyn. Odvolací soud však v odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že výslech příslušného pracovníka policie nepokládal za nezbytný, a to proto, že u zkoušky byla umožněna osobní účast obhájců. Jmenovaný soud pak dospěl k závěru, že vzhledem k místům, kde pachová stopa byla zanechána, lze pokládat za vyloučené, že by tam mohla být přenesena jinou osobou než pachatelem vloupání do bytu.

Takovéto úvahy by byly dle dovolacího soudu možné výhradně v případě, kdy předmětný důkaz byl doplňován dalšími, na sebe nepochybně navazujícími, důkazy, které ve svém souhrnu prokazují vinu pachatele. Pokud ale jde o trestnou činnost dovolatele, orgány činnými v trestním řízení nebyl kromě uvedených pachových stop opatřen žádný jiný důkaz, jenž by na ostatní důkazy navazoval. Nejvyšší soud má tudíž zato, že v dané trestní věci existují značné pochybnosti ohledně možného závěru dokládajícího trestní odpovědnost dovolatele za skutek pod bodem č. 43 a že soudy, pokud skutečně v dané věci žádné jiné důkazy obstarány nebyly, měly postupovat v souladu se zásadou „in

dubio pro reo“ v dovolatelův prospěch, a obžaloby jej zprostit. V posuzované věci tak existuje extrémní nesoulad mezi důkazy v řízení opatřenými, skutkovými zjištěními z nich vyvozenými, jakož i právními závěry z nich učiněnými. Na základě tohoto jediného (nepřímého) důkazu nebylo tedy možné dovodit ani naplnění subjektivní stránky daných trestných činů ve formě úmyslu a konečně ani uložit trest za jejich spáchání. V této souvislosti pak zůstává bezpředmětnou i námitka dovolatele, že soudy měly aplikovat ustanovení o spáchání trestných činů ve spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. (k této námitce lze odkázat na vyjádření státní zástupkyně).

Pokud se tedy týče dovolatelem uplatněné dovolací námitky v rámci uplatněného dovolacího důvodu dle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., že v daném případě nebyly orgány činnými v trestním řízení shromážděny takové důkazy, které by jej nepochybně a jednoznačně usvědčovaly ze spáchání skutku popsaného pod č. 43 rozsudku odvolacího soudu, je nutno ji považovat za důvodnou. To přesto, že dovolací soud si je vědom toho, že je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění učiněných soudy a v návaznosti na tento stav posuzovat hmotně právní aspekty věci, bez toho, že by učiněná skutková zjištění měnil. Nelze však mít ani za to, že je naprosto a bez výjimky takto zjištěným skutkovým stavem vázán, a to právě ve chvíli, kdy doposud učiněná skutková zjištění nedosahují rozsahu, ale ani obsahu, který by vůbec umožnil bez pochybností zjištěný skutkový stav také právně posoudit. V daném případě však dovolací soud dospěl k závěru, že doposud shromážděné důkazy neumožnily soudům dospět ke skutkovým zjištěním, k nimž nakonec i dospěly, a přijmout právní závěry tak, jak jsou v napadeném rozhodnutí obsaženy.

Nejvyšší soud proto postupem dle § 265k odst. 1 tr. ř. z podnětu dovolání obviněného O. T. napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zrušil v části týkající se výlučně právě jeho osoby. Zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu (§ 265k odst. 2 tr. ř.) a odvolacímu soudu podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V dalším řízení je odvolací soud vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí o dovolání (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, takže v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Protože vady napadeného rozhodnutí vytknuté v dovolání a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání, Nejvyšší soud podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

V novém řízení se Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích bude věcí znovu zabývat v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu, přičemž bude vázán jeho právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí z hlediska relevantních hmotně právních otázek s povinností provést úkony a zejména doplnit dokazování z hledisek shora uvedených (§ 265s odst. 1 tr. ř.). V tomto směru půjde především o provedení všech dostupných důkazů a teprve na základě takto učiněných skutkových zjištění bude moci soud spolehlivě rozhodnout o tom, zda dovolatel předmětný skutek spáchal či nikoli a zjištěným skutečností také přiřadit příslušné právní hodnocení věci. Teprve po zjištění a vyhodnocení uvedených skutečností se zaměřením na shora uvedené bude moci soud jednoznačně dovodit vinu či nevinu obviněného vycházejíc z jednoznačně a nepochybně prokazaného skutkového stavu, který teprve bude moci poskytnout dostatečný prostor pro jemu odpovídající samotné právní hodnocení věci, jakož i pro úvahu o uložení trestu.

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)